

בש"פ 6615/18 - היועץ המשפטי לממשלה נגד ג'רמי ריצ'רד טוויל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6615/18

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: היועץ המשפטי לממשלה

נ ג ד

המשיב: ג'רמי ריצ'רד טוויל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"א בתשרי התשע"ט (20.09.18)

בשם העורר: עו"ד תום כהן
בשם המשיב: עו"ד ירון לונדון; עו"ד גדי זילברשלג
מתורגמנית: גב' חיה פיקרד

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ח' זנדברג) מיום 4.9.2018 בה נקבע כי המשיב ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני. ההחלטה ניתנה בבקשת מעצר לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, התשי"ד 1954 (להלן: חוק ההסגרה), שהגישה המדינה ביום 4.7.2018 בד בבד עם עתירה להכריז על המשיב כבר-הסגרה לגרמניה (תה"ג 9757-07-18). דיון בעתירה קבוע לנובמבר 2018.

לאחר עיון בחומר שבתיק ולאחר שהוספתי ושמעתי באריכות את טיעוני באי כוח הצדדים, לא מצאתי מקום לשנות מהחלטת בית המשפט המחוזי, למעט הידוק תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני והגדלת הערבות במזומן או בערבות בנקאית שנדרש המשיב להפקיד, כפי שעוד יפורט.

עמוד 1

עיקר טענתה של באת כוח העורר התמצה בכך שלא היה מקום שבית המשפט המחוזי יסטה מן ההמלצה השלילית של שירות המבחן בעניינו של המשיב; וכן הדגישה את החשש מהימלטות המשיב מהדין, כך בעיקר משום שלטענתה של באת-כוח העורר המשיב משופע באמצעים כלכליים שמאפשרים לו לעשות כן. בא כוח המשיב מצדו סמך ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי.

2. אציין, ראשית דבר, כי בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכך שכאשר מדובר בבקשת מעצר אגב הליך הסגרה, קיים חשש מובנה וכבד משקל להתחמקות מהדין וכן קיים השיקול שעניינו עמידת המדינה בהתחייבויותיה הבינלאומיות לעניין הסגרה. עם זאת, וכפי שנדרש בכל בקשה למעצר המונחת לפתחו של בית המשפט, גם בהינתן ראיות לכאורה ועילת מעצר – כפי שמתקיימים במקרה זה – יש לבחון אם קיימת חלופה שיהא בה כדי ליתן מענה לתכלית המעצר ושפגיעתה בחירותו של המשיב תהא פחותה, בהינתן שחזקת החפות עומדת לו.

אכן שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרור המשיב בתנאים מגבילים, אף לא למעצר בפיקוח אלקטרוני. מתסקירי שירות המבחן (התסקיר הראשון והתסקיר המשלים) נראה שמסקנה זו נשענת במידה רבה על כך שהמשיב אינו "משתף פעולה" מבחינה זו שאינו מודה במיוחס לו; ואולם אך מובן שזו זכותו ואין לזקוף עובדה זו לחובתו בשלב זה. ככל שמדובר במפקחים שהוצעו, שירות המבחן לא מצא בהם כל דופי; ועם זאת סבר, במיוחד לנוכח המעשים המיוחסים למשיב, כי לא יהיה באפשרותם לשלול סיכון להמשך התנהלות בעייתית – כך גם אם יושם המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני.

בית המשפט מצדו לא הסתפק בשורה התחתונה של שירות המבחן מבחינה זו, ובחן ישירות את כל אחד מהמפקחים בדיון שהתקיים לפניו, ומשעשה כן השתכנע כי יהיה בידי המפקחים למלא את שמצופה מהם. הכרעתו של בית המשפט בעניין זה מנומקת כדבעי ולא ראיתי מקום להתערב בה.

יוסף לאמור כי במובחן ממי שמיוחסת לו שותפות למעשיו של המשיב, כריסטוף קוהרן (להלן: קוהרן), בעוד האחרון נעצר אגב בקשת הסגרה נגדו מספר שעות בלבד לאחר ששחרר ממעצר ימים שבו היה נתון קודם לכן, הרי שהמשיב דכאן משוחרר זה למעלה משנה ממעצר דומה שבו היה נתון; ואין כל טענה כלפיו כי נעשה ניסיון מצדו להימלט מאימת הדין או לשבש הליכים. עוד במובחן מקוהרן, שנעצר בעודו תייר בישראל, המשיב הוא אזרח ישראלי משעלה ארצה לפני כשלוש שנים, והוא מתגורר בישראל יחד עם רעייתו ושלושת ילדיהם; ולא נעלם מעיניי שהמשיב הוא גם בעל דרכון צרפתי.

3. סופו של דבר, הערר נדחה כאמור למעט התערבות בשניים מהתנאים שקבע בית המשפט המחוזי. האחד – תנאי לשחרור המשיב ממעצר מאחורי סורג ובריח והשמתו במעצר בפיקוח אלקטרוני, יפקיד לקופת בית המשפט במזומן או בערבות בנקאית סך של 400,000 ש"ח (במקום 200,000 ש"ח שעליהם הורה בית המשפט המחוזי); והשני – בכל זמן נתון ישהו עם המשיב בכתובת מעצרו בפיקוח אלקטרוני שניים מהמפקחים שקבע בית המשפט (ולא רק מפקח אחד). שאר התנאים שקבע בית המשפט המחוזי יותרו בעינם.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ט (20.9.2018).

ש ו פ ט ת